

N:o 35.

Af Herr Sven Andersson: Om indragning af tjenstebefattningar vid tullbevakningen i Skåne.

För ett tiotal af år tillbaka egde en betydlig olofflig varuinförsel rum från Danmark till Sverige. För att hämma densamma tillsattes en talrik kustbevakningspersonal att bevaka den skånska kusten, men denna personal förmådde emellertid knappast uträtta något väsendtligt, ehuru den till antalet var, jemförelsevis, mycket större än i de andra tulldistrikten i riket.

Men efter det en deklaration den 22 September 1871 afslutats mellan Sverige och Danmark, angående särskilda bestämmelser till befrämjande af handels- och sjöfartsförbindelsen samt till hämmande af smugleriet emellan kusterna, på båda sidor af Öresund, har, enligt hvad allmänt erkännes, numera all olofflig införsel till Skåne af tullpligtiga varor upphört. Detta lyckliga förhållande har naturligtvis haft till följd, att den i sagda provins befintliga kustbevakningscorpser, hvilken utgöres af omkring 223 personer och kostar staten flera hundra tusen kronor, nu under flera års tid i det närmaste saknat all sysselsättning eller åtminstone icke haft arbete, som i någon mån svarat mot de dryga kostnader, staten fått vidkännas.

Under sådana omständigheter hade man med skäl kunnat vänta, att vederbörande tullstyrelse skulle hafva indragit alla eller åtminstone en stor del af dessa öfverflödiga tjenstebefattningar, enär det icke öfverensstämmer med statens fördel att det finnes en mängd sådana tjenstemän, hvilkas hufvudsakliga eller enda arbete består i att utqvittera sina löner.

Visserligen hafva under de senare åren åtskilliga tjenstebefattningar vid den »inre» tullbevakningen blifvit indragna; men då vederbörande i stället för dessa indragna tjänster inrättat nya sådana vid den »yttre» bevakningen eller bevakningen till sjös, hvilka nya tjänster synas mig icke hafva varit af något verkligt behof påkallade, så har härigenom icke uppstått någon besparing.

Uti Generaltullstyrelsens rundskrifvelse af den 25 Januari 1876 säges, att sedan Kongl. Maj:t bifallit Generaltullstyrelsens hemställan, att, för den händelse förhållandena skulle visa sig medgifva minskning af kustbevakningspersonalen, styrelsen skulle ega att, när sådana tjänster blefve lediga, hvilka ansåges kunna utan olägenhet lemnas obesatta, derom tills vidare förordna, har styrelsen velat anmoda vederbörande att, då bland den underlydande kustbevakningspersonalen ledighet inträffar samt någon förändring i afseende å den ledigblifna tjänsten anses kunna och böra vidtagas, hos styrelsen derom göra anmälan samt, till dess styrelsens beslut derom meddelats, låta anstå med utfärdandet af anslag till återbesättande af samma tjänst. Häraf synes att styrelsen icke saknar rättighet att låta onödiga tulltjänstebefattningar förblifva obesatta.

I första rummet anser jag att befälhafvareplatsen vid kustbevakningen i Skåne och de tre kustchefsbefattningarne vid sagda bevakning kunna och böra indragas, hvarigenom för statsverket välbehöfliga och icke obetydliga besparingar måste uppstå till lättnad för det af skatter hårdt betungade svenska folket. Genom dessa tjänsters indragande kommer kustbevakningen ej att i någon mån försämras; ty de obetydliga göromål, som nu äro förenade med nämde tjänster, kunna utan svårighet öfverlemnas åt vederbörande tullförvaltare.

Enligt den för nämde befälhafvare gällande instruktion af den 11 November 1870 åligger det honom endast att inspektera kustbevakningen samt om dessa inspektioner afgifva berättelse till tullstyrelsen, samt att till samma styrelse insända berättelser af likartad beskaffenhet från de tre kustcheferna. Detta arbete är af så enkel beskaffenhet att det mycket väl kan öfverlemnas åt vederbörande tullförvaltare att inom sitt tullkammaredistrikt verkställa nämnda inspektion, på sätt det äfven tillgår inom såväl vestra som sydöstra tulldistrikten. Befälhafvaren åtnjuter nu i lön 4,000 kronor, i tjänstgöringspenningar 1,500 kronor och i ålderstillägg 1,000 kronor. Derjemte beräknar han för sina tjänsteresor inom »Södra distriktet» dagtraktamente och ersättning enligt gällande resereglemente; och torde det belopp, som staten för befälhafvarens resor årligen nödgas utbetala, uppgå till omkring hela lönebeloppet.

Enhvar af de tre kustcheferna har nu, sedan luredrejeriet fullkomligt upphört, nästan ingenting annat att göra än att en gång hvarje månad göra en resa inom sitt distrikt för att aflöna kustbevakningsmanskapet. Detta arbete kan med lätthet verkställas af kustsergeanterna, enhvar inom sitt område, utan hinder för sistnämde tjänstemäns öfriga göromål; ty likaväl som de nu anförtros inkasseringar, inklareringar och tulluppbörd m. m., kunna de

anförtros manskapets aflöning. Kustsergeanterna stå nemligen redan nu under kontroll af vederbörande tullförvaltare i tullkammardistriktet.

De tre kustcheferna åtnjuta sammanlagdt i lön 6,000 kronor, i tjänstgöringspenningar 1,500 kronor, i ålderstillägg 3,000 kronor och i reseersättning 2,500 kronor.

I sammanhang med indragningen af befälhafvare- och kustchefsbefattningarne, hvilka äro fullkomligt öfverflödiga, kunde kustbevakningsmanskapets antal betydligt minskas och de hästar, som kustsergeanterna vid inre bevakningen nu måste hålla, indragas samt de föga användbara tulljakterna afskaffas och ersättas med tullbåtar eller roddsnipor, genom hvilka åtgärder ej blott staten skulle inbespara mycket penningar utan äfven folket skulle slippa att förargas öfver att deras med svett och möda förvärfvade penningar bortkastas på onödiga saker. Såsom exempel på det stora antalet tulltjenstemän beder jag få nämna, att ensamt vid tullkammaren i Malmö äro anstälde 40 tjenstemän och betjenter på stat, samt att i Skåne äro omkring 333 ordinarie tullbetjenter.

Någon skulle måhända emot ofvanstående framställning vilja göra den invändning att tullbeskattningen kan komma att i sådan mätto förhöjas, att lurendrejeriet ännu en gång kommer att uppblomstra, samt att, ifall en sådan möjlighet skulle inträffa, det kan vara till gagn att ega qvar ifrågavarande befälhafvare och kustchefer m. m. Men häremot vill jag anmärka att, ifall smuggeriet skulle taga fart igen, det sannolikt icke skall möta någon svårighet att få sökande till sagde tjänster; ty man ser ju ständigt huru äfven då den obetydligaste tjänst skall tillsättas, sökande anmäla sig i massa. Derför tror jag att man handlar klokt i att afskaffa tjänster, som äro obehöfliga, och först när de behövas inrättar sådana.

Till dem, som möjligen skulle vilja tyda denna motion derhän att den skulle hafva sitt upphof i afvoghet mot tjenstemannacorpsen, får jag på det bestämdaste förklara att så ingalunda är fallet, utan att mitt förslag har ensamt sin grund deri, att jag anser öfverflödiga tjänster ej böra finnas, samt att man bör iakttaga all den sparsamhet med statens medel, som är möjlig att åstadkomma.

Med anledning af hvad jag sålunda haft äran anföra, får jag vördsammt föreslå,

att Riksdagen ville besluta en underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t, hvori anhålles det Kongl. Maj:t täcktes så fort sig göra låter och helst före utgången af år 1882 anbefalla indragandet af såväl befälhafvare- som kustchefsbefattningarne vid tullbevakningen i Skåne, samt i öfrigt

vidtaga de tjensteindragningar, hvilka till följd deraf att smuggeriet numera upphört, kunna utan skada för kustbevakningens och tullgöromålen vederbörliga skötande verkställas.

Stockholm den 27 Januari 1881.

*Sven Andersson,
Norra Luggude.*

N:o 36.

Af Herr J. N. Biesert: Om bestridande i visst fall genom amorteringslån af kostnaden för folkskoleväsendet inom kommun.

Genom Kongl. Kungörelsen den 30 November 1876, angående förändrad lydelse af § 3 samt § 4 mom. 5 i Kongl. Stadgan angående folkundervisningen i riket den 18 Juli 1842 är stadgadt i 4 § att, om icke de särskilda afgifter för folkskoleväsendets upprätthållande, som i §:n särskildt nämnas, för ändamålet förslå, hvad som brister skall af församlingen sammanskjutas efter de grunder, som gälla för kommunalutskylders utgörande, det vill säga att bristen skall utgöras i förhållande till särskilda de skattskyldige inom kommunen, efter derom i kommunalförfattningen stadgade grunder, påförda fyrktal.

Tillämpningen af detta stadgande har emellertid, efter hvad erfarenheten redan visat, i många fall ledt till betänkliga oegentligheter, hvilkas upprepande för framtiden det torde vara af stor vikt att förekomma. Detta är isynnerhet fallet, då fråga är om utgörande af någon betydligare kostnad för skolväsendet, till exempel uppförande inom socknen af skolhusbyggnader, som alltid måste betinga rätt betydliga utgifter. Inträffar nu ett sådant fall inom en socken, der till följd af åtskilliga förhållanden flere tjänstemän samt handlande och industriidkare äfvensom enskilda löntagare